

"அவனி"

ஒட்டக்கூத்தர் அவளை ஒரு கோவிலுக்கு அழைத்துப் போனார். சக்ராயி என்று அந்த கோவில் அம்மனுக்கு பெயர். அம்மன் மட்டுமே இருக்கின்ற கோவில். அம்மன் முகத்திற்கு கீழே துணியால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. சிகப்புத் துணி போடப்பட்டிருந்தது.

அவனியைத் தவிர, மற்ற எல்லோரையும் வெளியே போகச் சொல்லி விட்டு ஒட்டக்கூத்தர் பூசாரியை அம்மனின் ஆடையை அவிழ்க்கச் சொன்னார்.

ஒரு பெண்கால் அகட்டிபடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். முன்னே அவளுடைய யோனியும், பிறகு பருத்த வயிறும், பிறகு தடித்த முலைகளும் அதற்குப் பிறகு அரைவட்டமாக முகமும்படுத்தவாக்கில் இருக்கின்ற ஒரு பெண்ணை சிற்பமாக காட்டினார்.

ஒரு கர்ப்பிணிப் பெண் பிள்ளைப்பேறுக்கு தயாராகப்படுத்திருக்கிறாள். அவளுக்காக இந்த உலகம் காத்திருக்கிறது. அவள் கண்களை மூடிக் கொண்டிருக்கிறாள். தன் குழந்தையைதான் முதலில் பார்க்காது வேறு எவரேனும் முதலில் பார்க்கவேண்டும்.

இன்னொருவர் ஆதரவில் பிள்ளை பெற வேண்டும். தானே உட்கார்ந்து பிள்ளைபெறுவது என்பது தவறு. அது ஒருவகை தரித்திரம்.

மற்றவர் சூழ, தாதிகள் அருகே இருக்க, மருத்துவச்சியின் துணையால் குழந்தையை பார்த்து அந்தக்குழந்தையை நாலுபேர் பார்த்த பிறகு ஐந்தாவதாகதாய் பார்த்தால்தான் அழகு.

அது தான் சௌபாக்கியம். ஆகவே, ஆவலினால் தான் பார்த்துவிடப்போகிறோம் என்று அந்தத்தாய் கண் மூடிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

தனியாக ஒருவள்பிள்ளைபெற்றால் அது தரித்திரம்தான். யார் துணையும் இல்லாமல் ஒரு கர்ப்பிணி இருந்தால் அது வேதனைதான்.

எது லக்ஷ்மி என்று கேட்டோமே, காசுபணம்மட்டுமல்ல உண்மையான ஆட்கள் இருப்பது தான், ஆதரவு இருப்பதுதான் லக்ஷ்மி. அதுதான் அருள். அது தான் கொடை. அது தான் கடவுளுடைய அன்பு.

யாரும் இல்லாது ஒரு பெண்மல்லாந்து நடுவழியில் பிள்ளைபெறுகிறாள் என்றால் அது மிகப்பெரிய வேதனை. கர்ப்பிணியைச் சுற்றி மனிதர்கள் இருக்க வேண்டும். கவலைப்படாதே கவலைப்படாதே என்று சொல்ல வேண்டும்.

இந்தப் பெண் எப்படி இருக்கிறாள். தனியாக ஒரு பாறாங்கல்லில் புடைப்புச்சிற்பமாக செதுக்கியிருக்கிறானே. இவளுக்கு ஆள் இல்லையா. பிள்ளை பெறுகின்ற நேரம் வந்துவிட்டதே. யோனி விரிந்து விட்டதே. அவள் கவலையுடன் அந்தப் பெண்ணை பார்த்தாள்.

பெண் பெண்ணைப் பார்த்து நேசிக்கின்ற நேரம் அது. பெண் பெண்ணைப் பார்த்து பொறாமைப்படுவது உண்டு. பெண் பெண்ணைப்பார்த்து ஆச்சரியப்படுவது உண்டு.

ஆனால் இந்தநேரத்தில் எந்தப்பெண்ணும் ஒரு பெண்ணைப்பார்த்து கோபப்படமாட்டாள். அவள் மிக ஆதாரமாக, உனக்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்று ஆதாரப்படுவாள்.

அவள் அவளுடைய வயிற்றில் நெற்றியை வைத்துக்கொண்டு உனக்கு சுகப்பிரசவம் ஆகட்டும் என்று சொன்னாள். கண்ணிலிருந்து நீர்தானாக வழிந்தன. அவளை அணைத்துக் கொள்ளவேண்டும் போல் தோன்றியது. ஆனால் ஒட்டக்கூத்தர் என்ன நினைத்துக் கொள்வாரோ என்று எழுந்தாள்.

வருத்தம் ஏற்படுகிறதல்லவா அவனி. கவலை வருகிறதல்லவா. இந்தக் கவலை உனக்குவந்தால் போதாது. ஒரு பெண்ணுக்கு வந்தால் போதாது. ஒரு ஆணுக்கு வரவேண்டும் அவனி.

ஒரு ஆணுக்கு புரியவேண்டும் இந்த வேதனை. ஒரு ஆணுக்கு புரியவேண்டும் இந்தப் பெண்ணின் அவஸ்தை. கடித்து குதறிதிருகும் உடலல்ல பெண். அவிழ்த்து விட்டு ஆடு என்கிற ஆபாசம் அல்ல பெண்.

ஒரு பெண்ணோடு கூடுகின்ற சந்தோஷத்தின் முடிவு இதுதான். பிள்ளைப்பேறுதான். இந்தப் பிள்ளைப் பேறுநின்று போனால் உலகம் நின்று போயிற்று. எனவே, இந்த விஷயத்தை, இந்த உறுப்பை உலகத்தின் வாசல் என்கிறோம்.

ஆமாம் அவனி. யோனி உலகத்தின் வாசல். ஒரு மனித ஜென்மா இங்கிருந்து தான் வெளியே வருகிறது. இங்கிருந்து வந்துதான் உலகை பார்க்கிறது.

உலகம் என்ற மிகப் பெரிய அரண்மனைக்குள் ஒரு மனிதன் அல்லது மனுஷி வெளியேவருகிறார். இங்கு வந்துதான் அந்த உலகை பார்க்கிறார்.

அந்த பிறப்புக்கு ஒருவள் அழ வேண்டும். வலியில் துடிக்க வேண்டும். முகத்தை பார்த்துக் கொண்டு நான் பெற்றதை முதலில் நான் பார்க்கக்கூடாது என்ற சட்டதிட்டத்திற்கு உடன்பட வேண்டும் அவனி.

பெண்களை எவன் போற்றுகிறானோ, பெண்களை எவன் உயர்வாக நினைக்கிறானோ அவன் இந்த இடத்தில் கைகட்டி நிற்பான். மண்டியிட்டு வணங்குவான்.

இது வெறும் சிற்பமல்ல. மிகப் பெரிய தத்துவம்.....